

TE NJË STINË ANONIME

ADEM ZAPLLUZHA

**TE NJË STINË
ANONIME**

Redakto
Hidajete Xhelo

Recensent :
Hidajete Xhelo

Lektor:
Veli Veliu

Piktura në ballinë :

Besim Lutolli - Beci

TE NJË STINË ANONIME

ADEM ZAPLLUZHA

**TE NJË STINË
ANONIME**

Shtëpia botuese
TRENDI
Prishtinë 2020

Poeti i cili përcjell emocione të papërsëritshme

Hidajete Xhelo

Një cikël me poezi i mrekullueshëm nga Adem Zaplluzha ku mbizotëron një sens i lartë atdhedashurie! Vargje që kanë një fuqi të madhe shprehëse nëpërmjet metaforave e figurave letrare të goditura! Nëpërmjet këtyre vargjeve autori shpreh dhimbjen e trishtimin që ndjen kur sheh një atdhe që lëngon edhe në liri! Poet si Adem Zaplluzha janë një thesar i çmuar i kombit një enciklopedi e gjallë që me vargun e tij lartëson poezinë e mirëfillte shqiptare! Fuqia e vargut të Adem Zaplluzhës nuk njeh kufij! Ajo vjen si një fllad i freskët mali por vjen dhe si një fshikullime! Poezia e këtij autori është gjithmonë aktuale shpreh dhimbjen trishtimin e brengën për një drejtësi të munguar! Adem Zaplluzha ka një fantazi e kthjelltësi mendimi që të mahnit! Barbarizmat e mizoritë e luftës kane lënë gjurmë të thella ke ky autor që është njohës i thellë i shpirtit njerëzor! Poezia e Adem Zaplluzhës ka shpirtin e tij brenda me

fantazitë e misteret që e bëjnë aq tërheqëse! Sa here ta lexosh e shikon në këndvështrime të ndryshme dhe interesante! Këndvështrime që nuk të lënë rehat pa e rilexuar edhe disa herë.

Një cikël i ri i dyti në radhë me poezi!" Vetëm zëri ujit" nga poeti mirënjohur Adem Zaplluzha është pa dyshim më i miri ndër të tjera! Vepra poetike e këtij autori ka një shtrirje të gjerë në kohë dhe hapësirë, me një krijimtari poetike të suksesshme në rritje! Vargu i Adem Zaplluzhës përcjell emocione të pa përsëritshme dhe në të njëjtën kohë godet fenomenet nga të cilat vuan shoqëria jonë! Temat që trajton ky autor nëpërmjet vargut janë sa mistike aq dhe të prekshme! Adem Zaplluzha është i pa parashikueshëm me vargun e tij! Ai nëpërmjet metaforave e alegorive shpreh një botë të dyzuar e të përçudnuar! Adem Zaplluzha është njohës i thellë i shpirtit njerëzor! Me një ndjeshmëri të pa besueshme që e shpreh në vargje ku thotë:" Nëpër arat tona lëronin kuajt e huaj. Kali im i mire hungërinte përvaishëm. Sa qanin dhe rrapet. Qante im atë. Lotët e të cilit përvëlonin barin e kositur" Poezia e Adem Zaplluzhës ka shpirtin e tij dhimbjen e dashurinë për atdheun e ëndrrat e pa

realizuara! Vepra e këtij autori është një thesar në krijimtarinë poetike! Poezia e Adem Zaplluzhës përshkohet nga tone sa të ngrohta po aq të fuqishme! Ajo është një udhërrëfyese e shumë situatave të dhimbshme! Vargu i Adem Zaplluzhës është unik në llojin e tij! Ai ka një magji e një mister që e bën të veçantë! Ky poet është mjeshtër i vargut, di ta përcjellë si një metamorfozë! Për Adem Zaplluzhën dhe vargun e brilant ka shumë për të thënë kritika e së nesërme! Lexo me kujdes se sa bukur flet vargu i tij në një gjuhë të përkryer poetike Ky cikël i tretë me poezi "Te një stinë anonime" i Adem Zaplluzhës vjen në një kontekst sa original po aq dhe magjik! Tematika që sjell ky cikël me poezi ka një shtrirje të gjerë ku mbizotëron dhimbja e vuajtja e një populli në luftë për ruajtjen e identitetit dhe integritetit të tij! Plagët e luftës dhe copëtimi i Atdheut kanë lenë gjurme të thella te ky autor i cili s'ka reshtur kurrë se shkruari për to! Ai e sjellë aq dhimbshëm në vargje mbylljen e shkollave ku thotë: "Dy djem me çanta të grisura shkelnin baltën e oborrit! Qanin dhe pemët! Vogëlushja shkulte bishtalecat e qante për ardhmërinë!" Vargu i Adem Zaplluzhës ka

një forcë të madhe denoncuese kundrejt padrejtësive e politikave të korruptuar! Me vargun e tij ai na sjell aq afër problematikat që brejnë shoqërinë tonë, sidomos plaga emigracionit! Ai e shpreh aq dhimbshëm në vargje ku thotë;"Ikën dhe fluturat e fundit, nga qyteti i lenë peng!" Ëndrrat e pa realizuara! Adem Zaplluzha nëpërmjet vargut eksploron një botë sa reale po aq dhe ireale! Ai është mjeshtër i vargut e bën atë sa të gjallë e të prekshëm po aq dhe magjik e ëndërrimtar! Adem Zaplluzha i takon asaj plejade poetesh që numërohen me gishtat e dorës! Poezia e tij gjithmonë vjen si risi e me këndvështrime të ndryshme! Ai nëpërmjet metaforave dhe alegorive e kthen atë në magji që të mbërthen! Adem Zaplluzha është vizionar në krijimtarinë e tij! Ai vjen gjithmonë në një formë shpërthyesë dhe i arrirë me vargun e tij! Ky cikël me poezi ka shumë ngjyra që e bëjnë atë aq interesante dhe tërheqës sa që asnjë lexues nuk është në gjendje ta lëshoj nga dora pa i rënë në fund të librit "Te një stinë anonime"! Lexim të këndshëm!

Cikli i parë
Ky atdhe i askujt

KY ATDHE I ASKUJT

1.

Kjo tokë
E ky atdhe i askujt
Me miliona vjet
Ndjeu në lëkurën e tij
Kafshime cerberësh
Gjë që sot i shëmbëllen
Një kocke pa fije mishi

Të cilin
As nuk mund ta hedhesh
E as ta kafshosh
Në çdo kohë e moment
Thyen dhëmbë e dhëmballë

Ky atdhe
Me shtatë fe
Përjetoj disa lloj dhune
Mbi lëkurën e grisur
Barbarisht të grisur
Si flamujt e mjerimit

2.

Për çudi nuk i ngjan grave
Që dashurojnë
As burrave të stralltë

Është një lule e egër
Gjinkallë prej deltine
Që na përcjellë
Gjithmonë dhe kudo

Në secilin hap
Nuk na lë të prekim
Por ama
As s'na lëshon të ikim

3.

Kam njohur shumë toka gurore
Tokë prej gurit dhe lules
Por asnjëra
Asnjëherë
Nuk e kishte krenarinë
E kësaj toke mëmë

Dikur moti
Më zuri për jake
Dhe më plandosi për toke
Por sërish mbeti atdheu im
E dashur si një grua
Dhe i vrazhdë si burrë gjigant

4.

Netëve të vona
Kur i kreh flokët në hënë
I dalin parasysht
Të gjitha pasqyrat konvekse

Dikur vonë
Tepër vonë kur zhduken yjet
I shkund gjethet e mjegullave
Dhe bie në gjumë
Te një tokë prej deltine

Po sa zgjohet
Dielli i egër si kaprojtë
Vrapon nëpër fushat e paskajshme
Vrapon deri në ekzaltim
Për t'i pjekur grunajat e dashurisë

5.

Atdheu im
Fati dhe fatkeqësia ime
Sa herë të putha
Në gjuhën time mbinë manaferrat

Mbiu edhe nga etja
U bëra zë shirave
Që s'erdhën
Kur kishim më së shumti nevojë

Kurse toka ime
Digjej si një magmë
Në shpirtin tim bonjak
E cila kurrë s'u shua
Nga dhembjet që s'pushuan asnjëherë

6.

Më kujtohet kur gurët e murrinë
Uleshin kacule
Uleshin
Dhe thërrisnin shiun
I cili s'vinte me kohë
S'vinte kur na duhej më së shumti

Dikur vonë
Pasi që shkundeshin kallinjtë
Nga etja e tmerrshme
Kur netët e sterrët
Çmendeshin nga shtërzimet

Sa për të na i shuar dhembjet
Binin disa riga të imta
Tepër të imta
Sa që nuk ia lagnin
Vragat e rrudhosura
Në fytyrat e zhubrosura të pemëve

7.

Ne gjithsesi i ujitnim
Degët e vdekura
I ujitnim
Me gjak dhe lot

Më kujtohet
Kur s'vinin shirat
Në shpirtin tonë
Zgjuheshin lotët
Dhe ja shëronin plagët e magmës

Po ato plagë
Që thaheshin nga dhembja
Kurse të vdekatarët
Nuk mund t'i shëronin
Nga asnjë tërmet i papritur

8.

Më kujtohet kur netëve të vona
Si kuajt e paçjerrë kashaisnim
Shpinën e kërrusur të atdheut
kashaisnim
Por gjithsesi
Një dashuri e zjarrtë
Zgjohej nga llava e shpirtit
Zgjohej dhe i përqaftonte
Të nëntë plagët e Gjergjit
Me një përqaftim
Të vetmes motër
Sa që nga sytë e kalit të bardhë
Derdheshin lumenjtë e egër prej gjaku

9.

Sa shumë dua
Sa kam dëshirë të jem një shelg
I pikëlluar
Dhe nga sytë e mi
Të rrjedhin
Vrizma të imta prej rëre

Ta njomin si askurrë më parë
Shpirtin e dërmuar
Të kësaj toke
Ta njomin
Gurin dhe drurin
Që kurrë s'u pushoi ky vajë i trishtuar

10.

Çfarë të bëjë me ty
Atdheu im i askujt
Të huajt të zhveshën deri në asht
Kurse bijtë e tu
Po ta rrjepin lëkurën
Për së gjalli

Nuk lënë asnjë nam e nishan
Në ballin tënd të plagosur
Atdheu im i askujt
Nuk të ka mbetur fije shprese
Për të nesërmen
Andaj fëmijët e tu
Po të braktisin si një leckë
Me të cilën
As hundët nuk mund t'i pastrosh

11.

Më duket se nuk di
As ku i ke varret
Diku nëpër monopate
I dëgjoj zërat e etërve
I dëgjoj mallkimet e gurëve
Atdheu im i pafat
Atdheu im i ngratë

12.

Kush nuk shkeli mbi rrashtën tënde
Durove bisha e djaj
Atdheu im
Tokë e mbushur me vajë

Deri kur më
Do jemi argatë në shtëpinë tonë
Deri kur më
Moj tokë e bekuar
Do të të vajtojmë
Për së gjalli

13.

Nuk kemi më lot
Të thashë
Se na janë shterur
që të dy sytë
Nga rrudhat e ballit
janë duke rrjedhur
Të gjitha trishtimet e lumenjve
Toka ime e pafat
Atdheu im i ngratë

14.

Atdhe
Përpos teje unë nuk kam
Tjetër fe
Jam jetim për sot e mot

Ty të kam tatë
Të kam nënë e Zot
Atdheu im i dhembjeve
Toka ime e plagëve
Që kullojnë gjak
Kullojnë
Për çdo ditë nga pak

Kur më pyeti im tatë
Se ku i kemi varret
Unë i rrudha krahët
Atdhe
Kurse ai burrë gjigant
Mbi varret e mbjella me varr
Me nostalgji kërkonte
Ashtin e gjyshërve të lashtë
Kërkonte farën e mbjellë
Në kërthizën tënde
Moj tokë e askujt

15.

Më kujtohet kur dola
Lëndinave tua të bekuara
Dola ta kërkoj ashtin
E babagjyshit
Atë asht të fortë
Që u bëri ballë ushtrive të egra

Ishte një ditë e gjatë
Dielli idhnak
Piqte gurin e stralltë
Piqte dhembjen e pashëruar
Mbi shpatullat e tua të lënduara

16.

Hyra thellë shumë thellë
Nëpër plagët e tua
Askush nuk e kuptoi
Piskamën time
Përpos teje atdhe

U ula mbi një gur
Ia ledhatova vragat
Sa me mall qante shelgu i pikëlluar
Sa me mall qante
Një varr i vithisur

17.

Atë ditë kuptova vajin e burrave
Kuptova
Gjakosjen e fytyrës
Dhe shkuljen e flokëve

Britmat ishin të trishtuara
Atdhe
Më të trishtuara
Se çdo trishtim

Ju nuk mund të kuptoni
Se si qanin rrapet
Varret mbjella mbi varr
Qanin edhe akaciet e thara
Toka ime
Atdheu im i pafat

18.

Atdheu im
Malli dhe dhembja ime
Guri dhe varri
I varrit të etërve
I cili ende nuk është hapur
Për mua
Është kënga
Dhe pikëllimi i shpendit në fluturim
Universi
Fillimi dhe një tjetër fillim
I pinjollëve krenarë
Atdheu im është feja ime
Dhe zoti im i pavdekshëm

Kur jemi larg teje atdhe
Në shpirtin tënd
Dëgjojmë furtunën e pasosur
Një furtunë
E cila kurrë nuk mbaron

19.

Kjo tokë e ky atdhe
Me shtatoret e mermerta
Ka aq shumë tregime
Sa që në sagën e tij
Mund të ngritën
Edhe po aq përmendore
Sa që mbi secilin gur
Dhe afër secilës pemë
Mund të shkruajmë nga një emër
Prej gjaku dhe enigme
Për ata
Që do vijnë nesër si perëndi
Të ecin krah për krah
Me djemurinë
Që e sollën këtë tokë të bekuar
E solli lirinë

20.

Ndoshta jam gabim
Por unë gjithmonë e desha
Ashtu siç ishte
Duke lënguar në shtratin
E dhembjeve

E desha atdheun
Më shumë se dashurinë
Më kujtohet
Kur për të e flijova rininë
Atdheu im i dashurive
Atdheu im i dhembjeve

21.

Kurrë askush nuk e kuptoi
Kohën time
Një ditë dukej e tashme
Kurse ditën tjetër një kohë
E ikur dhe e kaluar
Por gjithsesi
Ishte koha e dhembjeve
Me nga shtatë plagët e Gjergjit

22.

Nganjëherë shiu na gëzonte
Dhe herën tjetër
Na përvëlonte
Shiu i dhembjeve
Dhe shiu i trishtimeve

Mbase kot e shikonim qiellin
Askund s'dukeshin
Fluturat e çelikta
Kurse pritjet ishin aq të kota
Sa që filluam
Të mos i besojmë vetvetes

Sa shumë i donim fluturat
Sa që u bëmë flutur
Dhe ikëm nga atdheu

Atdheu im
Palltoja ime e grisur
Që kurrë nuk u gëzuam

23.

Ikëm që një ditë
Të kthehemi si rrufetë
Që kthehen në djepin e tyre

Të kthehemi
Si fluturat gjigante
Nëpër qiellin e lirë të Kosovës
Dhe t'i lërojmë fushat e mbjella
Me frikë e trishtim

T'i lërojmë shkëmbinjtë e stralltë
Nga shpirtrat e gurëzuar
T'i lërojmë
Fushat tona të mbjella me dashuri

24.

Sot ky diell
S'është më i leckosur
Nuk i shëmbëllen
Qulleve të kuajve të zgërlaqur
Por është një tjetër diell
I atdheut të buzëqeshur

Dielli i gatuar
Nga duart e nënave
Që kurrë nuk u gjunjëzuan
Por i përkundën djepat
Për lirinë tënde atdhe

25.

Ky diell dhe ky atdhe
Nuk i shëmbëlajnë më
Atdheut
Dhe diellit të një tjetër kohe

Këtu pemët rriten
Nga shtatë pashë
Nën dhe
Dhe nëntë mbi tokë
Rriten si askund në botë

Sa shumë i dua vendet
Që i përngjajnë
Atdheut tim
Sa shumë i dua pemët
Që u ngjajnë pemëve
Të kësaj madhështie
Të quajtur atdhe

26 .

Njerëz sa jam i lumtur sot
E mot
Edhe unë kam një atdhe
Një fe
Dhe një Zotë
Mbi fushën e Dardanisë
Ku fëmijët lozin pa frikë
Duke iu gëzuar lirisë

27.

Ky diell i gatuar me dashuri
Nuk na përket vetëm neve
Ne e përjetuam në lëkurën tonë
Më të keqen
Në palcë robërinë
Sa që askujt
Nuk ja mohojmë për atdhe dashurinë

Nën qiellin
Dhe diellin e lirë të Kosovës
Secili njeri
I cili nuk ka lakmi
Ka vend
Në tokën tonë të dëlirë
Të jetojë
Si një njeri i lirë

28.

Më në fund
Edhe hyji dardan
Ishte përkrah Fushës së Mjellmave
Asnjëherë më
Nuk do të fluturojnë
As s' do dëgjohen krakëllimat
E korbave të zeza

Ky qiell i lirë
I atdheut tim ka një tjetër
Buzëqeshje
Që u shëmbëllen mimozave
Dhe luleve
Të të gjitha llojeve
Më në fund
E pamë diellin me sytë tanë

Pamë se si përfundoi
Fundi i një fundi të turpshëm
Përjetuam
Se si merr frymë
Dielli i lirisë aq shumë të pritur

29.

Kjo buzëqeshje diellore
Ky galdim i ngrohtë
Këta njerëz
E kjo liri
Sa bukur dinë të këndojnë
Të këndojnë psalmet e pa kënduara
Sa që kurrë më
Në trojet tona
Nuk do të dëgjohen
Vigmat
As kukamat e trishtuara të qyqeve

Mbi flatrat e një dielli
Shumë diej
Parakalojnë bulevardeve
Diej të metaltë
E të bronzitë
Që na bëjnë krenarë
Ne dhe etërit e tyre perëndi
Prishtinë, 25 tetor 2019

*Cikli i dytë
Vetëm zëri i ujit*

TAVERNA E FUNDIT

Pas përfundimit të stinës
Mjellmat fluturojnë
Në atdheun e premtuar
Nga varkat e thyera
Largohen edhe peshqit e ngordhur

Sivjet ky dimër ka vendosur
Gjithsesi të vonohet
Nga vezët e ngjyrosura
Herët fluturojnë diku larg
Fluturat e ikura të mëngjesit

Unë nuk të premtova asnjë këngë
Kurse ti erdhe në Itakë
Me të gjitha anijet e dynjasë
Sa që në mol
Nuk kishte asnjë vend për ankorim

Taverna e fundit
Që bankrotoi sivjet
Ishte ajo e marinarëve
Që s'deshën asnjëherë të dehen
Me psalmin e murgut të moshuar

QË FLENË DHE ZGJOHEN

Në lagjen tonë si në ndonjë ëndërr
Çelin fluturat e bardha
Dhe menjëherë
Fluturojnë largësive
Ku mund t'i lëshojnë vezët
E fluturave të pa lindura

Më kanë thënë pleqtë
Se në kopshtin e trëndafilave
Gjithmonë çelin mëllenjat zogj
Sepse në Fushën e Mëllenjave
Asnjëherë nuk valëviten kallinj të
Nëse s'i ndejnë fluturimet alegorike

Kështu kam dëgjuar
Dhe po në të njëjtën mënyrë
Po ju shpjegoj prejardhjen
E fluturave të kaltra
Që flenë dhe zgjohen
Mes kallinjve të kësaj fushe të bekuar

DI EDHE NJË TJETËR FJALË

Njoh një përrallë
E di një legjendë nga ëndrra e së cilës
Fluturojnë zogjtë
Ende pa u dalë pendlat
Fluturojnë në tokën e tyre të premtuar

Dielli atje lind shtatë herë
Në ditë
Dhe perëndon pas çdo lindjeje
Perëndon
Nëpër pllajat alegorike të kujtesës

Di edhe një tjetër fjalë
Kuptimi i së cilës
I ngjan fluturës së porsalindur
Fjalë prej imagjinate
Të cilën vetëm njeriu e paramendon

PËR SHKAK TË PËRKATËSISË SË DIKUJT

Ti nuk ishe askund
Ishe një copë prej asgjëje
Një ditë
Duart e tua u shndërruan në flatra
Fluturuan diku askund

Nga natyra ime
Jam pakëz i mbyllur
Nuk u besoj parathënieve
Sepse janë të shkruara me porosinë
E ndonjë fluturë adoleshente

Unë sonte kam dhembje koke
Më dridhet dora e djathtë
Mbrëmë isha në spitalin
E personave me këmishë të bardhë
Ku më mbetën peng këpucët

Dhe ja sot më duhet të kursej
Për të blerë një palë këpucë
Te zeza sepse ato të kuqe
Për shkak të përkatësisë së dikujt
Ma përkuqtojnë himnin e një shteti të vdekur

NJË THIRRJE E EGËR

Rastësisht mbrëmë në molin e harruar
Vallëzonin tok me peshqit e ngordhur
Amforat e thyera të një kohe
Të harruar nga historia
Vallëzonin edhe njerëzit
Me pantallona të grisura
Dhe këmisha të bardha si dëbora

Flitet se ishte një tjetër kohë
Ajo e shirave të egra
Koha e lehjeve dhe e këndesave
Nëpër trarët e qytetit fantazmë
Orë e çast
Dëgjohej thirrja apokaliptike
Një thirrje e egër
E cila zgjonte mëngjesin e përgjumur

THYHESHIN TRARËT E VJETËR

Më kujtohet kur patëm mbetur
Si gur varri
Nëpër arat tona lëronin kuajt
E të huajve
Kurse kali im i mirë
Hingëllonte aq përvajshëm
Sa që qanin edhe rrapet

Qante edhe im atë
Loti i të cilit përvëlonte
Barin e kositur
Qanin bretkosat në kor
Mbase u mësuam me këso lloj vajesh
Nëpër faltoret tona
Hynin dhe dilnin njerëz të huaj

Ishte një kohë e të reshurave
Të liga
Rrebeshe breshërish
Trokitnin pa ndërpre mbi çatitë
Ku thyheshin trarët e vjetër
S'patë mbetur asnjë vend
Për gjelin e lagjes kryengritës

NË TENXHEREN PREJ BAKRI

Atë pranverë na varrosën
Shpresën e fundit
Të vetmin kalë që e kishim
Një mëngjes herët
E nxorën me dhunë nga ahuri

Me shati s'lërohet dot toka
Të cilës i mungonin edhe shirat
Ishte një kohë e thatë
Sa që nga thatësira plasaritej
Lëkura e regjur e barit të fishkur

Sa e sa herë bisedova
Te rrapet me shelgun e pikëlluar
Edhe drurit i dëgjohej britma
Ishim fëmijë pa prindër
Kurse ardhacakët krenoheshin me dajallarët

Atë pranverë na ngordhi edhe baloja
Qumështi u shndërrua
Në legjendën e bukës së mykur
Në tenxheren prej bakri
Më duket se nëna ziente gurin e murrmë

VETËM ZËRI I UJIT

Këto tela të këputura
Në kitarën time
Kanë disa lloje ngjyrash
Ylberi gjithmonë lakmon
Shijen e portokalltë të tingujve magjik

Ky zë e kjo melodi
Dhe fluturat e kaltra
Kur ulen mbi telat e kujtesës
Nga shpirti i pathyeshëm i ujit
Dalin sirenat dhe dashurojnë dritën

Unë gjithmonë dhe kurdoherë
Shikoja paraqitjen e ylberit
Ngjyrat merrnin frymë
Duke i zbritur nga pentagrami
Të gjitha notat e zhveshura

Ja pra sonte unë dhe kitara
Jemi një tërësi e pandashme
Vetëm zëri i ujit
Dhe tingujt e gjetheve
Mund ta përjetojnë melodinë e heshtjes

QESHJA JOTE ISHTE PO AJO QESHJE

Sot të pashë fare mirë të pashë
Ishe një trup pa formë
Vetëm lëkura e verdhë
T'i mbante ende grumbull eshtrat
Kishe një frymëmarrje të shpeshtuar

Kush e di se ku e kishe lënë qeshjen
Asgjë s'kishte mbetur prej teje
Ti më nuk ishe ti
Përpos një çarçaf i bardhë
Dhe një frymëmarrje e huaj në shpirtin tënd

Të gjitha dritat paskan ikur
Nga sytë e tu të gështenjtë
Nuk e ndjeve përqaftimin tim
Vetëm zgjatja e dorës
S'tregonte asgjë në këto çaste

Shikoje në një pikë asnjëse
Qafa e hollë mezi ta mbante kokën
Por për befasinë time
Qeshjen e kishe si të dikurshme
Që kurrë s'e ndryshoi ngjyrën dhe formën

DO TË KETË EDHE NJË TJETËR NESËR

Mos ik edhe kjo ditë është e jotja
Këto shiringa të mbushur
Me jetë të premtuar nga dikush
Kur të zbrazen në trupin tënd
Ti do të kesh një tjetër frymëmarrje

Nga sytë e tu do të zhduket errësira
E nesërmja do ringjallet
Nën çarçafët e palara të spitalit
Kurse ti do të jesh diku larg
Qivurit tënd të porositur

Të thashë mos ik ke ende kohë
Për larjen e borxheve
Sa herë që në sytë të lindi lakmia
Për një tjetër nesër
Ti harroje se e sotmja nuk ekziston

Harro edhe tani të sotmen
E premtuar nga engjëjt
Do të ketë edhe një tjetër nesër
Ko do të takohemi sërish
T'i rikujtojmë bisedat për çastet e shkuara

NË NJË TJETËR KOHË

U ndamë pa asnjë përçafim
Sepse ti s'kishe forcë
Nuk kishte mbetur më
Asnjë grimcë atomi
Nga dashuria vëllazërore
Mbase sëmundja pamëshirshëm triumfonte

U ndava disi pa frikë
Në sytë e t'u pashë një zjarr
Pashë se si përpëlitej jeta
Kishte ende diçka
Të pashpjegueshme
Një besim te e nesërmja
U ndamë për tu takuar sërish diku tjetër

Në ferr ose në parajsë
Por gjithsesi
U ndamë me besim
Se do të shihemi diku tjetër
Në një tjetër kohë
Në ditët tona më të mira

NË MENDJEN E BRISHTË TË NJERIUT

Këto çaste hyjnore
Duken si testamente të një kohe
Ekzaltime fjalësh
Kur paraqitet dhe zhduket si meteor
Filozofia për ekzistencën

Ne bredhim diku me vetveten
Ecim pa ditur cakun
Se ku do të mbërrimë
Por gjithsesi me një besim në vetvete
Se do jemi atje për ku jemi nisur

Një ditë i shëmbëllemë milingonës
Kurse ditën tjetër
Një oktopodi pa formë
Por ecim rruga është e gjatë
Mbase një ditë do të mbërrimë me kohë

Kjo rrugë e besimit në ekzistencën
E kokrrës së pluhurit
Asnjëherë nuk u zhduk
Në mendjen e brishtë të njeriut
Asnjëherë shpresa s'vdes në gjysmë të udhës

PO JU THEM SE KA NET

Ka net që presim të bie shi
Ose të ngjaj
Diçka e papritur
Me meteorët endacakë
Por ne harrojmë
Se netët e gjata të pritjeve
Janë të mbushura me shumë mistere

Ju thashë se ka net por ju
Nuk më besuat
Kokëfortësia e juaj ia kalonte
Asaj të gjetheve të venitura
Kur bien në tokë
E përfundimisht
Kalben nga shirat e egra të vjeshtës

Jam tepër i dërmuar
Më kanë lodhur dyshimet e juaja
Dhe netët me shi
Por prapëseprapë
Po ju them se ka net
Të përziera me mjegullën e kohës
Që nuk dallohen nga ato të zakonshmet

MË PENGON DRURI I DEHIDRUAR

Sonte më duhet shumë pak vend
Vetëm dy gishta hapësirë
Sa për ta shtrirë kokën
Aq vend sa i duhet
Një qeni të zgërlaqur
Për ta groposur pranë stelës shekullore

Ju nuk mund të më kuptoni
Sepse secili prej jush
Ka aq shumë vend dhe hapësirë
Sa mund ta shtrij kundërmimin
E kurmin e vet
Deri në fund të dynjasë

Aq pak vend ka kjo Fushë e Mëllenjave
Sa që s'kam se ku t'i shtrijë
Këmbët e mia të cinguar
Më pengon druri i dehidruar
Dhe bari i fishkur
Nga plagët e plagëve të pashëruara

PO TË JU KISHTE DËNUAR ZOTI

Ju kurrë nuk i kuptuat
Netët e mia
Ishin më të trishtuara
Se ato të Bartolomeut
Net të thikave
Në golgotën e rrënuar të shpirtit

Gjithmonë i kam ndier
Në lëkurin time
Qeshjen e juaj ironike
Kohë e pakohë
Dëgjohej hungërima e egër
E ujqërve të tërbuar

Nuk ju mallkova asnjëherë
Sepse kurrë s'u besova mallkimeve
Po të ju kishte dënuar Zoti
Sa jeni të ngarkuar me fajë
Ju kurrë o bastard
S'do kishit kohë për të ligat e juaja

PRANË FJALËS SË TRADHTISË

Sa herë që shkyçen dritat
Kam kohë
Kam shumë kohë të mendojë
Për bredhjet e mia
Dhe gjithmonë në ato çaste
Kur kthehem në atdhe
Ngjaj me Uliksin e trilluar

Nëpër direkët e anijeve të fundosura
I lidhi kujtimet
I lidhi të mos vdesin në vetmi
Sepse duart e gjetheve
Fishken kur nga kiçi i fundosur
Fluturojnë pulëbardhat

Sonte kjo natë më duket
Si nata e testamenteve
Mbi librin e shenjtë dikush vendosi
Pranë fjalës së tradhtisë
Dymbëdhjetë lugë të drunjte
Kur drita pohoi
Se disa herë dikush e gënjeu

DUKESH SI TOKA E ÇARË

Kur trokas në dritaret e tua
Të trokiturat dëgjohen larg
Aq larg sa që
Përzihen me të gjitha zërat
E gjetheve të mykura

Por ti nuk je askund
Nën hapat tua vdesin milingonat
Vdesin kokrrat e pluhurit
Ti si një trëndafil me gjemba
Konverton hijen tënde në kaktus

Njerëzit kanë një etje të madhe
Të cilën
Nuk janë në gjendje ta kuptojnë
I shëmbëlajnë tokës së çarë
Nën rrezet ultraviolete të diellit mistik

SA QË LEJOVE VETVETES LUKSIN

Sendet atë mëngjes
Kishin disa lloje ngjyrash
Dukeshin si buzët e tua
Ose gjysmë hëna
Dukej si një pogaçe e thyer

Të thashë se sendet ndryshonin
Çmendurisht ndryshonin
Si hijet e thyera
Unë shikoja me lakmi
Ecjen e takave gracioze

Ti ndoshta ishe një qenie pa ndjenja
Ose verbëria
Të mundonte aq shumë
Sa që nuk shihje
Asgjë para syve tua të kaltra

Djemve si rrëke u shkonin jargët
Ti nuk e çaje kokën
Mbase ishe aq e pashpirt
Sa që lejove vetvetes luksin
Të të shikojmë deri në përbuzje

QË VIJNË KUR NUK DUHET

Gjithë këto fatkeqësi
Që lindin dhe vdesin si njerëzit
Nuk di i përngjajnë
Ose jo
Fatit tim të ngrysur

Sa herë që gjuajta gurin
T'i qëlloj meteorët
Po ai gur i murrmë
Ma thyente kokën në shtatë pjesë
Sa që nuk di më vallë
A thua më ka mbetur diçka në kokë

Njerëzit ndoshta nga mosdija
Ose nga ndonjë sëmundje e panjohur
Me faj dhe pa te
Akuzojnë vetveten
Mallkojnë ditën kur erdhën në këtë botë

Por megjithatë diçka
Nuk është në rregull me të reshurat
Që vijnë kur nuk duhet
Dhe s'vijnë asnjëherë
Kur aq shumë kemi nevojë për ca riga shiu
Prishtinë, 26 tetor 2019

DALIM ME NJË KOSTUM TË BARDHË

Të ecim deri në atë horizont
Ku rigat e shiut
Shndërrohen në kokrra breshëri
Ose të vendnumërojmë
Siç bënë etërit tanë
Shekuj me radhë
Është çështje kohe kur ndryshojnë stinët

Por më duket kuptova vonë
Se e vetmja alternativë është
Të zbresim nga shkallët e urrejtjes
Sepse po deshëm të jemi njerëz
Duhet ta zhveshim nga trupi
Dhe shpirti i jonë
Gëzofin e zi të bishës së egër

Kur i tejkalojmë të gjitha këto rrugë
Me një gëzof deleje
Harrojmë se ishim dje ujqër
Dalim me një kostum të bardhë
Në bejlegun e njerëzisë
Dalim për ta harruar
Të djeshmen e trishtë të zogjve

KUR HAPEN ARKIVOLET

Njeriu gjithmonë harron
Se është një grumbull eshtrash
Është edhe një varr më tepër
Diku në ndonjë monopati
Ose nën rrap
Mbase në ndonjë lëndinë
Ku netëve të egra kullosin derrat

Njeriu gjithmonë harron
Se është vetëm një thes
I zbrazët prej plastike
Që nesër mbushet me vetveten
Ose një hinore e zezë
Të cilën e mbushin nëpër disa vende
Me gjëmën e përbindëshit krematorium

Njeriu është gjithçka
Një lule pa gjemba
Dhe një lloj manafere
Nga e cila lindin dhe vdesin fluturat
Si flokët e thinjura të stinës
Kur hapen arkivolet
Për mbushjen e varreve të zbrazëta
Njeriu gjithmonë harron

SHUPLAKA E ZBRAZËT DHE E HAPUR

Nëpër xhepat zbrazët
Tingëllojnë erërat lakuriqe
Me fustane të grisura
duken si flamujt e funeraleve

Parakalojnë rrugëve në heshtje
Vdekja e tyre është madhështore
Thonë se kafshatën e fundit
E ruajnë për çastin vendimtar

Kur ia kthejnë shpinën lagjes
Dora e tyre del jashtë qivurit
Duket si gjithmonë
Shuplaka e zbrazët dhe e hapur

S'kanë lekë për muzikë të përmortshëm
Por të afërmit
Me nga një shishe në dorë
Këndojnë një këngë të lashtë jevge

KOKËLARTË SI MUSHKU I PAÇJERRË

Kur nga larg nisen furtunat
Nga sytë si rrëke
Derdhen guralecët
Qajnë kur s'kanë fije loti
Dhe këndojnë kur çmenden perënditë

Të tillë janë miqtë e mi poetë
Tinëzakë siç dinë të bëhen vetëm stinët
Ecin me egon e tyre
Duke paramenduar se janë zotat
E Olimpiti të rrënuar

Për një fjalë goje ia vënë flakën
Fjalës së bukur
Poetë të shthurur nga mendjemadhësia
U shëmbëlajnë muzave
Në pasqyrat e palara konvekse

Me nga një kartëvizitë nëpër xhepa
Pasqyrojnë identitetin e tyre
Pa fije identiteti
Kokëlartë si mushku i paçjerrë
Kafshojnë yzengjitë prej ndryshku

KUR EKZISTENCA E NJERIUT

Më lidhni për direkun
E anijes së fundosur
Me qindra vjet para lindjes së Uliksit
Më lidhni aq fortë
Sa që le të çmenden sirenat
Nga pamundësia
Për të më dehur me këngët e tyre

Me lidhni me zinxhirët e asaj kohe
Kur për një fjalë goje
Të dërgonin përtej ferrit
Zjarret e ndezura për festat e flijimit
Asnjëherë mos i shkyçni
Me mallkimet e zanave
Se tërbohen për të keq dallgët e detit

Sonte nuk jam asgjë tjetër
Përpos një mallkim i lashtë
Kur nga ashti im i pathyer
Pikonte koha e një kohe të egër
Kur ekzistenca e njeriut
Dukej si një tregim i lashtë
Në sagën e tregimeve të pambaruara

NUK I NJIHTE LLOJET E LULEVE

Kishte jetuar diku askund
Jashtë lëkurës së vet të egër
Nuk i njihte llojet e luleve
Sa për zogjtë
Kurrë nuk e kishte kuptuar
Gjuhën e tyre prej cicërime

Nuk e njihnim as ne atë njeri
Kurrë s'kishte qenë në kasabanë
E lëkurave që regjeshin
Për tregjet e huaja
Kurse Lumëbardhi
Gjithmonë e shihte të njëjtën ëndërr

Thonë se edhe guralecët e bardhë
U ngjanin rigave të shiut
Kur kthehej në pranverë
Në qytetin e lindjes
Kthehej me lejlekët e Mjedës
Dhe zogjtë e tjerë shtegtarë

Ky ardhacak i pemëve të egra
Te një bisht mali
Me degë të thara ndërtoi një kolibe
Dikur më vonë çatinë e mbuloi
Me kashtë thekre
Dhe lëshoi rrënjë që as sot nuk shkulen dot

Cikli i tretë
Te një stinë anonime

I NGROHIM DUART E NGRIRA

E kundërta e sendeve
Mund të jetë një gotë e zbrazët
Në duart e venitura
Të një personi të dehur
I cili në brendinë e gotës
Kërkon diellin e perënduar

Ose thjesht
Një lule prej plastike
Aroma e së cilës
Që në rrënjë e ka humbur shijen
E kujtesës së brishtë
Bilbili që kërkon një degë të njomë
Për ta recituar poemën e bukës
Në trastën e lypsarit

Ne i kapërcejmë stinët
Ende pa kaluar koha e pjekjes së rrushit
Kur mbërrimë në dimër
I ngrohim duart e ngrira
Me fërkimin e drurëve të prera
Sepse ato të njoma
Presin kohën e stinëve të ardhshme

KALLDRËMET E LASHTA ILIRE

Si meteor bie një mbrëmje
Një yll
Me një muzikë të përmortshëm
Qëndron ulur te degët e kujtesës
Kujtesa ndjek kujtesën
Trotuareve të qytetit
Marshojnë vitrinat me kukulla prej plastike

Hëna në sfondin e një dhembjeje
Me flamujt e betejave
I pastron plagët e një kohe
E cila kurrë dhe askund
Nuk e gjeti shërimin
Mbase kishte uzdajë të tepërt
Në doriun dhe motrën e Gjergjit

Era lakmitare kalonte tinëzisht
Mes degëve të kopshtit
Me shami të zeza
Lagjet i kishin mbuluar kokat
Kalldrëmet e lashta ilire
Vuanin nga një sëmundje
Të cilës kurrë nuk ia gjetën diagnozën

KËNGËT E MIA JANË AQ TË LASHTA

Pusho moj erë pusho
Mos fryj
Në ashtin tim të thyer
S'bëhet dot kavall
Kjo kockë e vjetër
S'bëhet
Edhe nëse fundoset dynjaja

Shumë stuhi e tufane
I kositën luadhet
E kësaj toke Dardane
Kositën
Por kurrë nuk arritën
Ta shkulin deri në rrënjë
Ashtin e mbjellë para disa mileniumeve

Pusho moj erë e keqe
Pusho
Pos fryjë urrejtje
Këngët e mia janë aq të lashta
Sa që asnjë ep në botë
Nuk mund t'i dalë
S'mund t'i dalë përballë dot

TANI MË MBASE ËSHTË TEPËR VONË

Duke përsëritur vetveten
Dhe të tjerët
Dukesh si një anije e braktisur
Në molin e hajdutëve
Ku asnjëherë më s'i pamë marinarët

Dukesh si ëndrra e trishtuar
Tek taverna e braktisur
Ku për herë të parë puthe
Vashën sykaltër
E cila dridhej si thupra e çeliktë

Nuk di më asgjë për ty
As për vetveten time të lodhur
Moli dhe puthja
Mbetën si një peng që s'harrohet
Asnjëherë dhe në asnjë kohë

Tani më mbase është vonë
Tepër vonë
Për ta përkujtuar të kaluarën
Për ta përjetuar të sotmen
E helmuar nga kujtimet

PO FUNDOSËT QYTETI

Grumbull njerëzish dhe disa valixhe
Prej kartoni
Presin trenin i cili
Kurrë nuk do kaloj këndeje pari

Ka kohë që është ndalur ora
Në këtë qytet të braktisur
Asnjë hamall nuk shoh dot
Te mështeknat e djegura

Ikën edhe fluturat e fundit
Nga ky qytet i lënë peng
Ndryshkut të kohës
Po ikin edhe trumcakët

Më duket se si gjigantët parahistorik
Po fundoset qyteti
Në një ëndërr të pa ëndërruar
Po fundoset në mëkatën e tij të vjetër

TE NJË STINË ANONIME

Është koha e një mjegulle
Ka zbritur mbrëmja
Dhe ri ulur mbi një kërcu
Ri ulur si plakat e lagjes
Që presin me padurim
Udhëtimin e fundit për në parajsë

Ky shi i trullosur që bie
Si dardhat e kalbura
Bie nën rrënjët e mështeknës
Një trishtil i mbetur peng
Degëve të mushmollës
Duket si një ftua i kalbur

Era ende furishëm frynë
Nuk lë asnjë pemë
Nëpër degët e kopshtit
Te i cili kanë dalë të kërrusurit
Për t'i mbledhur frytet e fundit
Te një stinë anonime

**ISHTE KOHA QË LËKURA S'VLENTE
AS PESË LEKË**

Një spango dhe balonat e vjetër
Mbi kopshtin e lëruar
Dhe disa copa shrapneli
Qëndrojnë ngulur
Nëpër trungjet e djegur

Nën balonat e shfryra
Duken fijet e barit të fishkur
Disa thonë se ishte moti i ligë
E disa të tjerë pohojnë
Se ishte një luftë e pabarabartë

Por gjithsesi nuk ishte koha
E trëndafilave
Por ajo e vdekjeve nga uria
Ose plumbat dredharak
Ishte koha që lëkura s'vrente as pesë lekë

Një pemë balonat e shfryra
Dhe spangoja e kalbur
Në kopshtin e kujtesës
Ende vallëzojnë tangon e fundit
Nëpër sallonet e Titanikut të fundosur

DHE MË NË FUND KUPTON

Janë disa fjalë dhe fjali
Që kurrë s'kuptohen nga askush
Por prapëseprapë
Ne besojmë
Se thamë diçka me vlerë
Duke mos kuptuar kurrë kuptimin e vlerës

Edhe njerëzit janë të tillë
Belbëzojnë në formë të gjetheve
Derisa mbeten pa frymëmarrje
Kurse rrënjët e pemës
Përjeton ringjalljen
E ekzaltimit të kokrrave të klorofilit

Kur del përballë shiut
Dhe shikon se si gëzohet kopshti
Kur rigat e lagshta
Ia krehin flokët e shprishura të rrënjëve
Dhe më në fund kupton
Se shiu nuk bie
Për gjethet që derdhen në vjeshtë

Prishtinë, 27 tetor 2019

PLAKAT E FSHATIT ME NXITIM

Kur më mungon ti
Të gjitha boshllëqet e dynjasë
Jetojnë në venat e mia
Jetojnë si fjalët
Pa asnjë domethënie

I kuptoj rigat e shiut
Që këputen nga retë e dendura
Por kurrsesi s'mund të kuptoj
Hijen e barit
E cila dridhet nga frika e ekzistencës

E di jam në gjendje t'i kuptoj
Zërat e erës
Dhe korin e bretkosave
Por kurrsesi nuk mund të paramendoj
Shumëzimin e myshqeve në shuplakat e erës

Sot është e diel një ditë
E zakonshme si të gjitha ditët
Plakat e fshatit me nxitim
Dalim te rrapet
Dhe presin kambanën për meshën e fundit

NJË QEN NË STELEN E RONITUR

Mbaj kujdes sa herë bie shi
Ky olluk i ndryshkur
Lëshon një melodi prej uji
Nën tingujt e asaj fshehtësie
Flenë të gjitha notat e pentagramit

Sa herë derdheshin kazanët e qiellit
Ne si fëmijë
Vendosnim veshin në anën e majtë
Të ollukut të vjetër
Dhe dëgjonim këngën e sirenave

Ishte koha e shirave dhe e kthimit
Të Ulksit në Itakë
Në një anë kishte filluar dasma
Kurse në anën tjetër
Nga tingujt e një muzike fluturonin shigjetat

Nga zërat dhe thirrrmat e ushtarëve
Shkundeshin muret
Shkundeshin nga një tërmet i padukshëm
Një qen në stelën e ronitur
Prite kthimin e të zotit të shtëpisë

XHEPIN E GRISUR TË QIELLIT

Degët lakuriqe dhe fluturat
Prej dylli
Dielli si një hamshor
I bie trup e tërthor qiellit

Në horizontin e largët
Shtatë lloj zogjsh pa pendla
I paskan harruar itineraret
E fluturimeve

Përtej kësaj pamjeje biblike
Disa imazhe prej hijeve
Formojnë në rërën e përskuqur
Relievin e një nate të trishtuar

Disa herë atë ditë kontrollova
Xhepin e grisur të qiellit
Kishin ikur edhe yjet e fundit
Kishin ikur te një galaktikë anonime

SA QË GJETHET E TË GJITHA PEMËVE

Në lagjen tonë
Çdo stinë ndodhin
Disa fenomene të çuditshme
Mëngjeseve herët
Gurtë rrokullisen në drejtim të qiellit

Kurse yjet në të njëjtën kohë
Zbresin
Zbresin si kuajt e harlisur
Deri në fund të detit
Dhe tërë ditën notojnë brigjeve të virgjëra

Në mëhallën e evgjitëve
Në secilën kohë kur ngjajnë të papriturat
Dehen daullet nëpër skuta
Dhe me muaj të tëra
S'pushojnë lodrat prej lëkurë deleje

Më kujtohet një i moshuar
Kur i binte gërnetës
Aq bukur luante me tingujt e muzikës
Sa që gjethet e të gjitha pemëve
Shtatë ditë e net s'pushonin së vallëzuar

ZGJOHESHIM ESËLL

Kjo pasqyre e harruar
Përbrenda
këtij muri të stërlashtë
Paska një sagë alegorikë
E cila asnjë ditë s'pushon
Me gjëmën e saj
Mbase vajton venitjen e gjetheve
Ose stinën e lënduar pabesisht

Nuk më kujtohet më
Ajo kohë e luleve
Kur ishim të lumtur
Binim të flemë me muzikën
E gjetheve
Dhe zgjoheshim esëll
Po me atë muzikë tok me diellin
Prej tingujsh hyjnor të gjetheve të dafinës

THUA SE ISHIN NË DHOMËN TIME

Cila dorë mund ta pastronte
Dhomën time të vjetër
Përpos ajo e hajdutëve
Nuk kishin lënë
Asnjë libër në raftin e vjetër

Në fund të shkallëve më ra në sy
Bibla e grisur
Të pafetë
U pengon libri i shkruar
Para shumë e shumë shekujve

Pranë faqeve të grisura
Si në një formë mbrojtëse
Zhytur në një kazan bakri
Merrte frymë një tjetër libër
S'i kuptova dot shkronjat e orientit

Edhe gjësendet private
Qenkan shkapërderdhur nga dora e huaj
S'mungonin as potkonjtë e kuajve
Thua se ishin në dhomën time
Kalorësit e egër të Genghis Khanit

TROKASIN MBI DIREKËT E FUNDOSJES

Nata e vrugtë si hija e deformuar
Një qiri gjysmë i ndezur
Në dritaren e tavernës
Asnjë anije s'duket në horizont
Nga dunat e kripura shlyhet
Relievi i një vendi të ekzistuar me shekuj

Shikoj tej dallgëve të çmendura
Përmbytjet e anijeve
Duken si shkuma e bardhë e kripës
Ajri i tymosur dhe i njelmët
Na e zë frymëmarrjen
Gratë e peshkatarëve
Mbuluan qiellin me shamia të zeza

Një jehonë e trishtë dhe e lashtë
Si bubullima vjen tej detit
Zërat e ujit si ato zëra të përmotshme
Trokasin mbi direkt e fundosjes
Trokasin
Në dhembjen e molit të vetmuar

PËRPOS FSHESES ME BISHT TË THYER

Në këtë dhomë duken të shkreta
Karriget e vjetra
Këtu me kohë
Molat e verdha dhe ato të zeza
Paskan përfunduar misionin
Qilimi i vjetër
Duket si një flamur i grisur lufte

Asgjë s'është në vendin e vet
Pjatat e palara
I kanë ndërruar vendet
Me tenxheret e zbrazëta
Një katrahurë e paparë
Ngjau me frymëmarrjen
E këtyre mureve të lagështa

Kanë ikur edhe njerëzit
Askush nuk di si dhe ku
Por këtu
S'paska mbetur asnjë buburrecë
Përpos fshesë me bisht të thyer
Që i shëmbëllente kalit të Trojës
Asnjë gjësend nuk duket përreth

SHKASIN PO NËPËR ATO UDHË

Asnjë derë e hapur
Në drejtim të qiellit as të tokës
Qenkan mbyllur me dyllë
Të gjitha dyert e dynjasë
Kush trokiti mbrëmë
Në mendjen time të shthurur

Thonë se një ose më shumë hije
Trokitën në portat e ferrit
Mbase ishte
Një trokitje në adresë të gabuar
Përse të trokasin atje
Ku s'dëgjohet asnjë kambanë

Heshtje pas heshtjeje
S'dëgjohen më të trokiturat
Vetëm hijet e murrme si gurtë
Shkasin nëpër akull
Shkasin po nëpër ato udhë
Ku s'shkelin as djajtë e ferrit

VOGËLUSHJA E FSHEHUR DIKU

Më kujtohet si sot
Rrëqethshëm më dalin parasysh
Imazhet e mbylljes së shkollave
Dy fëmijë
Me nga një çantë të grisur
Shkelnin mbi baltë në oborrin e shkollës

Një gjinkallë e moshuar
S'pushonte me këngën e saj vajtuese
Qanin edhe pemët
Kurse polici me fytyrë të ngrysur
Shante me nënë një vogëlushe
E cila i shkulte flokët

Një zë i vrazhdë barbari
Jehoi në oborrin e zbrazët të shkollës
Ikën nga frika gjinkallat e zogjtë
Vogëlushja e fshehur diku
Shkulte bishtalecat e kaltra
Shkulte dhe dëneste për ardhmërinë e saj

Prishtinë, 28 tetor 2019

Adem Zaplluzha u lind më 1943 në Prizren, shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime, kryesisht me poezi ,filloi të merret që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së Shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa Antologji dhe në librin “Kosova letrare” të poeteshës Monica Mureshan.

Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995 nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002.

Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i Shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2009.

14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.
16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi, ”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot, 2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot, 2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot 2010.
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010.

30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve, Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
35. “Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
36. “Tejdukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
41. ”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjesi Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012

45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot, 2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012

61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012

77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot 2013

79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

82.“Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

83.“Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

84.“Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

85.“Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

86.”Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.

87.”Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

88.”Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

89.”Kur dehen perënditë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.

91.”Kraçëllimat e natës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
- 94.”Psalm i harruar ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
- 95,”Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. “Stina asnjënëse”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
102. “Një grusht dashuri”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
105. “Si trenat e verbër ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
107. “Kur teshtin era”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

108. “Mbi shpirtin e erës pagane”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
- 110.”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 111.”Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 113.“Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 115.” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 116.”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ”, Poezi Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015

- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
127. “ Nëpër brigjet e kujtesës” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 133.“Më mirë një gjysmë ëndrre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 134.“Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016.
- 135.“ Në anën tjetër të mendjes”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
- 136.“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
137. “Enigmat e kashelashave ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016

138. “Nuk i them unë dot kësaj liri” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
139. “Fluturat prej letre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
140. “Fluturimi i gjinkallës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
141. “Kumritë prej deltine”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2016
142. “Më pritni te baladat e gurit”, poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë, 2017.
143. “Trenat këtu gjithmonë vonohen”, Poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë. 2017
144. “Lulëzojnë gjethet e ullinjve”, poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë, 2017
145. “Teatri antik i kujtesës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë. 2017
146. “Portreti i lirisë”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2017
147. “Një stinë delikate”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2017
148. “Te ullishtat e vjetra ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë. 2017
149. “Ishim të lumtur si gjinkallat”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2017
150. “Pikëllimet e rrënjëve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë. 2017
151. “Telat e shirave ” poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2017
152. “Një stuhi prej bryme”, Poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë. 2018

153. "Sonte s'ka dashuri " poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
154. "i shëmbëllente pluhurit kozmik", Poezi, Shtëpia Botuese "TRENDI", Prishtinë. 2018
155. "Llamburite atdheu i plagosur" poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
156. "Gurët e pjekur shtatë herë" poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
157. "Kur të dalë nga kjo stinë" poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
158. "Ishin thyer te gjitha urat " poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
159. "Gjethi i këputur në vjeshtë " poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
160. "Ti mundesh nëse do" poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
161. "Pëllumbat prej rrufeve", poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
162. "Diku në zbrazëtinë e ndërgjegjes", poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
163. "Retë e dendura të kujtesës ", poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2018
-
164. " Pak diell e shumë acar", poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2019
165. "Kur kyçen yjet e harresës ", poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2019
166. "Nga pragjet e shtëpive", poezi, Shtëpia Botuese TRENDI", Prishtinë, 2019

- 167.“Fluturat e djegura ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 168.“Përtej asaj peme”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 169.“ Kuajt e mjegullave”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 170.“Po të ishte ndryshe ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 171.“Kur kthehen zogjtë e shiut ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 172.“Mes gishtave të hijes”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 173.“kush i theu xhamat e shiut”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 174.“Poemat e dhembjekrenarisë ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 175.“Marsi i çmendur në dy kohës”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 176.“ Kur dënesin varret”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 177.“ Mos më uroni udhë të mbarë”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë
- 178.“Nuk mjafton të kesh vetëm emër ”, poezi,Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020
- 179.“Portat e mbyllura me dyllë ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020
- 180.“Deri në baladën tjetër ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020
- 181.“ Bleta e kaltër”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020
- 182.“_Nën vezullime yjesh ”, poezi,

Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020

183.“Duart e zhagmitura_ ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020

184.“_psherëtimat e gurëve ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020

185.“Atdheu im i dhembjeve_ ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020

186.“Vazoja me një pallto gri_ ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020

187.“ Një hingëllimë si një gjëmë ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020

188.“ Çfarë bëra për ty atdhe”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020

189.“Te një stinë anonime ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë,2020

PËRMBAJTJA

Cikli i parë
Ky atdhe i askujt.....9

1.....11
2.....12
3.....13
4.....14
5.....15
6.....16
7.....17
8.....18
9.....19
10.....20
11.....21
12.....22
13.....23
14.....24
15.....25
16.....26
17.....27
18.....28
19.....29
20.....30
21.....31
22.....32
23.....33
24.....34
25.....35
26.....36
27.....37

28.....	38
29.....	39

Cikli i dytë

Vetëm zëri i ujit.....	41
Taverna e fundit.....	43
Që flenë dhe zgjohen.....	44
Di edhe një tjetër fjalë.....	45
Për shkak të përkatësisë së dikujt.....	46
Një thirrje e egër.....	47
Thyheshin trarët e vjetër.....	48
Në tenxheren prej bakri.....	49
Vetëm zëri i ujit.....	50
Qeshja e jote ishte po ajo qeshje.....	51
Do të ketë edhe një tjetër nesër.....	52
Në një tjetër kohë.....	53
Në mendjen e brishtë të njeriut.....	54
Po ju them se ka net.....	55
Më pengon druri i dehidruar.....	56
Po të ju kishte dënuar zoti.....	57
Pranë fjalës së tradhtisë.....	58
Dukesh si toka e çarë.....	59
Sa që lejove vetvetes luksin.....	60
Që vijnë kur nuk duhet.....	61
Dalim me një kostum të bardhë.....	62
Kur hapen arkivolet.....	63
Shuplaka e zbrazët dhe e hapur.....	64
Kokëllartë si mushku i paçjerrë.....	65
Kur ekzistenca e njeriut.....	66
Nuk i njihte llojet e luleve.....	67

Cikli i tretë:

<i>Te një stinë anonime.....</i>	<i>69</i>
I ngrohim duart e ngrira.....	71
Kalldrëmet e lashta ilire.....	72
Këngët e mia janë aq të lashta.....	73
Tani më mbase është tepër vonë.....	74
Po fundoset qyteti.....	75
Te një stinë anonime.....	76
Ishte koha kur lëkura vliente pesë lekë.....	77
Dhe më në fund kupton.....	78
Plakat e fshatit me nxitim.....	79
Një qen në stelën e ronitur.....	80
Xhepin e grisur të qiellit.....	81
Sa që gjethet e të gjitha pemëve.....	82
Zgjoheshim esëll.....	83
Thua se ishin në dhomën time.....	84
Trokasin mbi direktët e fundosjes.....	85
Përpos fshesës me bisht të thyer.....	86
Shkasin nëpër ato udhë.....	87
Vogëlushja e fshehur diku.....	88